

אלי דיין, ראש-עיריית אשקלון, מספר על האירועים הסוערים שהתרחשו בשעה שקראו באשקלון כיכר על שמו של מוחמד החמישי, מלך מארוקו, על ילדותו במרקש, על עלייתו ארצה, על מישפחתו ועל דרכו הפוליטית

„אבא היה סוחר בחו"ל, והיה לו קשה לעבוד לעבודה פיסית”

„אבא למד להיות ברזלן. כפועל-בניין הוא עבד כמה שנים בבניית מגדל-שלום”

„הגענו ללוד, וישר הביאו אותנו לשכונת שימשון באשקלון. היינו הצדיף האחרון בשכונה”

ראינה ענת סרגוסטי

„גם המארוקאים אשמים. הדביקו לנו תווית וישבנו בשקט”

„אני לא מחייץ עם אשתי בנושאים פוליטיים. יש לי סגנים וידיים שעובדים איתי”

„רצינו לסיים את השנה במסר של שלום והתכייסות ומחווה כלפי בית המלוכה המארוקאי”

„מעולם לא הסתכלנו בדעם על מארוקו!”

מרחמז ה-5. מלך מארוקו, אולי לא הת- הפך בקיברו כשעשרות מארוקאים באשקלון צעקו, גידמו וקיללו. ואחר-כך גם שפכו צבע ירוק על אבן עגולה שהועמדה בכיכר ליד העיריה, שעליה נחרט שמו. הוא גם לא התהפך בקיברו למחרת היום, כשאלו דיין, ראש-עיריית אשקלון, לא יכול היה לדבר בהלווייתו של חיים עזרן, שנרצח בעזה. למרות העובדה שדיין הוא מארוקאי גיזעי, שנולד וגדל במארוקו עד גיל 13. באמריקה היו אומרים על דיין שהוא סלף-מייד-מן - אדם שעשה את עצמו.

סיפור הצלחה. הוא משמש כראש-עיריית אשקלון מאז 1978. ובשבוע שעבר היתה זו הפעם הראשונה בחייו שהוא נתקל בהמון סוער וזועם, שלא איפשר לו לדבר. עיריית אשקלון נמצאת במרכז מיסחרי, הבנוי בטון אמור. אלי דיין יושב בחדר מ" רווח. לפניו שולחן בצורת האות האנגלית טי. לשמאלו מונפים שני דגלים גדולים: ה" אחד דגל-המדינה, והשני דגל-העיר. מא" חוריו, על הקיר, תלויות תמונותיהם של חיים הרצוג, הנשיא, ושל שימעון פרס. ראש" הממשלה. בשבוע הבא בוודאי יחליף אחת

מהן. מחלון חדרו אפשר לראות, בקושי, את הכיכר הקרויה. מאז השבוע שעבר, על שמו של מוחמד ה-5, מלך מארוקו, אביו של חסן, המלך הנוכחי. אלי דיין הוא גבר צעיר, בן 35. עורך-דין במיקצועו. הוא היה לבוש בפשטות - במינסיים כהים ובחולצה בהירה מפוס" פסת. לראשו הוא חובש כיפה סרוגה בכחול ובלבן. שיערו הכהה מלא ומסולסל. הוא מרכיב מיסקפיים בעלי מיסגרת מזהבת מ" מתכת. הוא מדבר בשקט. כמעט במונ" טוניות. קשה להלהיב אותו, קשה לשמוע

ממנו דברים היוצאים מן הבטן. כמו כל פוליטיקאי משופשף, הוא למד לדבר בלשון רבים: „אנחנו עשינו... אנחנו החלטנו... אנחנו באנו ודיברנו...” גם כשהוא דיבר אליו, אל שומעת אחת, הוא כמעט נאם, סיגנן את דבריו היטב, נמנע מכל נימה אישית או מחשיפת רגשות. הכל פוליטיקה, הכל חיצוני. גם על ילדותו במארוקו הוא מספר כמו פוליטיקאי מיקצועי, היודע היטב על מה כדאי לשים את הדגש. בעבר קל היה להוציא מאדם כזה - שעלה ארצה בגיל 13.